

Unuttular Kadını Bir Kadını O

— *ibrahim-bays* · 04 Mart 2010

Unuttular Kadını - Bir Kadını O

Aynı akşamların insanlarından süzülen aynı ağlamalara merhaba!

Başka yerde gülen

Başka yerde yaşayan

Aynı yerde ağlayan

Aynı yerde akşamlayan insanlar merhaba size.

Sürekli eskiyen bir zaman içinde...

Yuvalarına döndü kuşlar

Dağıldı kalabalıklar

Güneş başka yerde şimdi

Gecelerde gece

Notalar biraz kederli

Acılar keşke işlemeli

Had safhada geziyor pişmanlıklar

Gecenin astarı beş para etmiyor

Gözyaşlarını gizlemekten başka

Papatyalar koyu renge büründü çoktan

Deniz masmavi denmiyor

Kap kara

Onunda gündüzü kalmamış

Bir kadın ağlıyor uzaklarda

İstanbul yağmurlu bugün diyorlar

Ve gök gürültülü

Uzakta bir kadın ağlarken

Bugün yağmur yağdığına inandıramazlar beni

Hıçkırıklar ne zaman gök gürültüsü oldu?

Hıçkıra-hıçkıra ağlayan çocuklar

Ne zaman korkar oldu hıçkırıklardan?

İstanbul bu kez de herkesi kandırdı
Gerçeęi bilen ben
Bir kadının gözyaşlarının da
Çaresizdim
Ve kendimi kandıramadım

Bir kadındı o!
Bembeyaz teni
Ela gözleri uzak bakan
Hayatın tek bir saniye olduğunu bilen
Uzun ve bembeyaz elleri olan bir kadındı o.

Güzellięin icra edildięi uzak yerlere uzaktı o.
Ve mutluluęa da!

Güzelliğe doymuş saf bedeni, başkalaşmış güzellikler içinde pek başkaydı. Ruhunun sıkça melankolikleştiği gözlerden kaçmıyor, sanki içinden çarmıha geriliyordu.
Ve bir kadın her gün İsa oluyor savaşını sürdüremeden silinip gidiyordu. Göğe de yükselmeden.

Yalana katılmış gülümsemelerinin fazlalığı çoktan çok fazlaydı. Yalan gözlerin yalandan gülmelerindeki çokluk aşıkardı. Acılarının aziz gururu, ortaya saçılmasını engelliyor dağılmasına mani olarak sıkı-sıkı sarıyordu yaşanmış ya da yaşanacak her türlü acısını kadının. Lakin kulaklar duymasa da gözler daima görüyordu. Bulunduęu her yerde sıkça saate bakan ve pekala can sıkıntılılarıyla savaştığı her halinden belli olan bu beyaz elli kadının uzaktan seyri, gülüşlerinin altındaki sahteliği anlamak pek güç gerektiren bir şey değildi. Bir yerden bir şekilde kontrol edilen büyüleyici kuklalar gibi cansız ve ruhsuzdu. Kalabalıklar arasında tek kaldığında yanına gelenlerin bir iki sefer seslenmeleriyle yahut da dokunmalarıyla irkilen ve kendine gelebilen

beyaz elli kadın.

Gözlerini henüz gerçekten hiç açmamıştı.
Açmamışlardı.
Açılmamıştı o gözler.

Kadın kalbinden
Dinleyin bu ses derinden

Mutsuzum
Umutsuz
Umutsuzum

Bakma gözlerime
Onlar hep birer dün
Bilincim yarın bilmez
Adımlarım benden öte gitmez
Duaların anlamı hep bitsin diye bugün
Ömür değil mi zaten bugün
Bugünde acıysa
Yarından umut yoksa
Niye bekliyorum
Yaşamak niye?

Mutsuzlukla baş başa bırakılmış bembeyaz bir tuvali andıran güzel yüzü hayat gibi acemi bir ressamın en acı fırça darbelerine dayanmakla meşguldü.
Belki dayanmıyor
Belki de isyanları çok kısık sesliydi
Kimse duymuyordu

Kafese konmuş gibi geçtiği her yeri tanıyor ve sanki dar geliyordu bu dünya. Nerede gezerse gezsün hep aynı kafeste volta atmak kayda değer bir hatıra değildi onun için. Adımlarının uzun ve kısa olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Oysa içinde sadece bir parça tebessüm, ekmek ve su olan bir metrekarelik bir ada ona cennetti!

Kaçmalıydı belki ama
Gidebilecek bir adresi de yoktu zaten.
Amma velakin mutsuzluk solunan havaydı onun dünyasında
Öyle olmuştu
Öyle yapmışlardı

Yalnız attığı her adımın üstünde ayakkabılarının burnuna odaklanmış bükük boynundaki ela gözleri hep simsiyah kesilir esmerleşirdi beyaz teninde

Sıcaklığını kaybetmiş elleri ne zaman alnına değse boncuk-boncuk terler boşanır, uçurum kıyılarında ki rüzgarlar da savrulurdu. Akli ve kalbi ile görebilmekten kurtulamamış bilincinin paradoxlarında ki her durgunluğu bir intiharın arta kalan sessizliği kadar keskin ve hayata karşı kayıtsızdı.

Kadınlar ağlardı
Geçmişte ıslaktı
Gelecekte, umutsuzluğun karabulutları altında büyük gürültülerden sonra gelecek yağmurlardan

sırlıslık olacağını belli eder gibiydi.

Pantolonu pantolon yapanın erkek sayıldığı bir dünyada
Kitaplardan ve sinema filmlerinin dışında kadın olmak ölümsüzlük kadar zor bir ihtimaldi.

Olağan her şey olağan dışı ve anormal sayılıyor

Kadın uzunca bir kulenin tepesindeki mutluluğu taşıyan en alt temeli gibi ağır bir yükün altındaydı.

Bir kadının dalan gözlerinde cenneti bile bulabilmenin muammasını kavramak kaç yiğidin harcı acaba bu dünyada! Kaç kadını ağlatarak toplum ve olgunluk diyarlarında hüküm sürdürür bir erkek? Pantolon giymek ve tıraş olmaktan başka erkeklikten bihaber olan insancıkların kadın demeyi bilmeden kadınları yaşama sanatı daha kaç yüz bin yıl sürecek?

Ve kadın ne zaman çocuk doğurmaktan başka zaman kadın olacak?

Kadını anlatmak için yazılan yüz binlerce kitabın ve var olan milyonlarca teorisinin hiçbir meyve vermeden solup gitmesine kim dur diyecek?

Artık bu sözlerde geçmiş değil mi?

Kadın neydi?

Ne zaman neredeydi?

Zaman buz kesilmişti daha doğarken.

Kadın hiç yaşlanmıyor sadece teni buruşuyordu

Düşünün!

Bir kadına on beş yaşında da sevgi sözcükleri söylerseniz gözleri parlar ışıl-ışıl olur yetmiş yaşında da söylerseniz yine aynı güzelliğe bürünür.

Donup kalmış zamanından kendisine sürekli geleceğini düşündüğü mutluluğun hayalleriyle yaşar kadın. Tüm mutluluklar ona varmak için yarışır, bitiş çizgisine az kalırdı her zaman. Mutluluk en önde bitiş çizgisinin bir gölge uzaklığı kadar yakınlaşmış yarışı devam ettirirdi.

Ki erkek bitiş çizgisini iri cüssesiyle tutup hızlı ve büyük adımlar atarak uzaklaştırır, mutluluk hiçbir zaman varamazdı bitişe.

Her hayali taş kesilirdi kadının ve hayallere bu kadar düşkün olan bir canlı olan kadın putperest kesilir def edilirdi kalbinde yarım kalmış hayallerle. Çırlıçiplak bedeniyle çöllerin sarısına atılıp kavrulmaya bırakılan kadını ferahlatan tek şey hayalleridir, asla seraplar değil. Zarif parmaklarını göğe kaldırırsa güneş ağlar susuzluğuna merhem olmak isterdi.

Ta ki erkeğin gölgesi üstünde belirene kadar

Erkekler tarafından, kabalığında seçici bir özen gösterilen kelimelerin bile naza çekilerek savrulması kadına sıkılan bir kurşundur.

Kadın en çok yüzüne alır tüm darbeyi ve ardı arkası morluktan başka bir şey değildir erkek için. Oysa kıpkırmızı olan kalp simsiyah olur ve zamanla ciltle birlikte düşüncelerde bakışlarda esmerler kapkara kesilir. Hayat gözlerden etrafa yayılan umutlu bakışlardan ve güzel düşüncenin ortalığa yaydığı kendine güvenden yola çıkılarak kazanılan bir oyun gibidir erkek ve kadın arasında.

Erkek kadına seni seviyorum der kadın sessizce susar belki içinden kızar erkeğine.

Basitlemiş bu kısacık cümle nasıl tarif eder sana sevgimi der gibi bakar, bende der.

Evet bende!

Bir kadın içinde bende demek öyle kısaca üstüne durulup bir kenara atılacak sıradan bir karşı cevap değildir.

Sevdim seni

Sevgi bende

Sende yaşıyorum

Hayat bende

Savaşıyorum

Seni alan yokluklarla

Güç bende

Alfabe susar ben konuşursam

Aşkın imlası bende

Sen erkeksin seviyorsun

Ama aşk bende

Çünkü ben kadını

Çünkü seni ben doğurdum

Tanrı bile ayaklarımın altına cenneti verdi

Sen peygamberdin ama ben annendim

Her şey bende

Çünkü sen çıkıp giderken bırakılanlar hep bende kalır

Sana şiirler yazdırır

Bana baktığında anda bin parça olur kalırsın

Her parçan ben olurum

Tek minik bir parçanı bile esirgemezsın benden

Ben konuşurken sana bakar

Sözlerimin yüzündeki tesirini anlamaya çalışırken

Sen sözlerini sarf ettiğin zaman

Sigaranla ya da çevrenle meşgulsündür
Ben kadını
Çünkü ben
Senin başladığın ve bittiğin ilk ve son durağım
Ben senden çok yaşarım
Sen daha çocukken ben filizlenir
Yüzüm kışa dönerken sen baharın kollarında bir papatyasıdır
Oysa ben çoktan dağların zirvesinde
Acıyla karışık bir biçimde ama cesurca açarım kollarımı
Tüm acılara göğüs gerip gel de sar
Tüm soğuk iklimleri yaza çevir diye
Ben senin ikinci baharında olurum
Sen erkeğim olarak kollarımda ölürsün
Ben senin mezarın başında en sevdiğin çiçek olur
Tuzunu eler gözyaşlarımla beslerim toprağını
Aynada seni görür
Ruhunu bende yaşatırım
Belki adım
Yaşım
Saçımın rengi
Boyum değişir
Ama ben hep aynıyım
Kadınıdır

Eğer anlamasını biliyorsan
Anla

Çünkü ben kadını

Yalnız unuttular kadını.
Truva destanını unuttular
Yenilmiş olsalar Truvalılar
Bir kadın için savaşmak kadar cesurdular

Yalnız zamane insanları
Truvayı da
Kadını da
Unuttular

Çok şeyi unuttular

Eski bir söz derki; kadınlar kulaklarıyla erkekler gözleriyle sever
Bu söz hala tazeliğini koruyor
Suçlu kim acaba?

Bir erkekten kendine
Bir kadın için
Hepsine

Vur yoluna gülüşlerini
Gülerken
Görsün seni
Üzülmesin giderken
El salla dur durak bilmeden
Birde su sal ardından
Belki döner diye
Ya da gelsin diye

Örflerini adetlerini sırala
Bez parçalarıyla donat ağaçları
Muskalar yazdır!
Hacılara hocalara
Teni buruş-buruş ihtiyar kadınlara
Altın dişli
İri küpeli
Esmer tenli falcılara koş
Ne kadar biliyorsan yap
Belki döner diye
Ya da gelsin diye

İbrahim BAYSU

13 - 09 - 2009 18 - 55

Siz şiirlerimi okurken ağlıyorsanız ben yazarken ölüyorum...
sR___

Şiirlerin ve yazıların izin alınmadan kopyalanması ve kullanılması 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri

Yasasına göre suçtur.